

אביבון העולם הזה

אביבי בימי הזוהר יותר לתחייה מאשר למערך...

(המשך מעמוד 29)

מדון ריעותיו הפוליטיות? אנשים בטוחים שאני שמאלי. אני אמנם מאוד קרוב לערבים, מכיר אותם כמו את כפיידי. אבל לצערי אני הרבה יותר קרוב בריעויותי לתחייה מאשר למערך.

הערבים הם אנשים מקסימים. כל אחד ואחד מהם. אני מאוד אוהב את הכנסת-האורחים שלהם, את המיזר-חיות, אבל אצלם הקיצוניים קובעים. אם רק ניתן אצבע, בצורת מדינה, הם מחר מאוד ירצו את כל היר. אני לא כל-כך רואה את הדוקיזם המתקרב.

עם זאת, יש הרבה מה ללמוד מהערבים — היחס לארץ, היכולת להתרבות ולאכלס במהירות שטח, אלה הם דברים שחסרים לנו, וחבל.

לעולם אין אלי צועק או מרים את קולו. הוא מדבר מתוך מאמץ. על נושאים מסויימים כלל אינו מדבר. את המילה "מין" אין הוא מזכיר ולוא פעם אחת.

אלי אינו צוחק. גם כשהצליח למי תוח משהו מתיחה טובה, או נזכר במי שהו מצחיק, הוא לכל היותר מגיע קצת את זוויות פיו לחיוך קצר. לשאלות הוא עונה תשובות קצרות, כלי להיכנס אף פעם לתחום האישי. אפשר להבינו באמצעות מעשיו, העור לם שיצר.

לא מדברים

רונה, אשתו השנייה. הגיעה לי מקום לפני 22 שנה, שנתיים אחרי שאלי גירש בחמת-זעם את אשתו הראי שונה.

הוותיקים זוכרים איך העריצה אותו בתחילה. איך הוא חיזר אחריה בלהט. כשבאו תוקפים פלסטיניים מזוהם לח' טוף את אלי, היתה זו רונה שהייתה עליו באקרה התופי, ושמשהרה על התור קף הראשון שפתס.

הרבה דיברו על האהבה הגדולה מאז. אכזיב עצובה כחורף, אפורה וגשירי. מוגיה-אוויר סימל את הקורה ביי ניהם. כרגיל אצלו, סירב להיכנס לפרטים אישיים, ורק מילמל משהו על זה שהם לא בדיוק מרברים. ישנים במיטות נפרדות, בתורים שונים, ומנהי לים רק שיחות פורמליות על איך לכוון את המימטרה.

בחורף הם רבו. לא דיברו בכלל זה עם זה. כאילו, אחרי כל-כך הרבה שנים, פתאום נגמרו המילים.

אלי הוא אדם גא. אינו מוכן להודות, אינו מוכן לחשוף. רק מוכן לדבר על העתיד. עכשיו יש לו כל הזמן שבעולם להתחיל לבנות את אכזיב.

מירפסת הצופה אל הים, ועוד חדרים ואמפיתיאטרון להצגות מיסטיות. הוא שלף גלילי-שירטוט, תיכנון ארכיטקטוני עתידי של המקום. איך יהפוך את מוסיאון-העתידות שלו למי שהו שיישאר גם אחריו.

הוא ימכור לאנשים מפות של אכזיב, כדי שיתלו בבית. תיירת, שנשארה עוד מהקיצ, פרצה בצחוק. בשביל מה הם צריכים את זה בבית? הוסיפה בלחישת: "Eli is a dreamer"

אלי נעלב. פגעו לו בפנטזיה. כמו ילד, החולם על הבית שיקים על העץ, הוא חושב על אכזיב, שתהפוך שוב לגן פורח. לרגע שכח את הגיל, את העיניים העושות צרות, את רינה ואת לחייהם. ואת הרברים שרצה להגיד ולא אמר, ואת הרברים שאמר ושלא היה צריך לומר. עדיין שליט אבסולוטי על מדינת אכזיב.

אלי אביבי: עירום באכזיב, אם באה בחורה עם שני גברים...

אלי אביבי: עירום באכזיב, אני נגד התמכרות...

היא הלכה לדיחה של שלושה גברים שהכירה בטומא, הסכימה להישאר לישון שם והתלוננה שנאנסה

על פי כתבי-האישום, שהגיש התור בעת נורית אחיטוב, אנס עזרא היומי את שולמית (שם בדוי, השם האמיתי נאסר לפירסום), חיילת בת 20, בדירה של ידיד בכפר-שלים, בשעות היללה החמות באוגוסט, בשנה שעברה. הוא היכה בחווקה בפניה, ואיים כי יש בור בקבוק-בירה על ראשה. לדבריה התובעת היה זה מיקרה-אונס נדיר, שנעשה בנוכחות עדים. כאשר זה קרה היו בדירה, מלבד הנאשם, עוד שני גברים. אכשולם היומי, כן-אחיו של הנאשם, ישן בחדר הסמוך, ולדבריו לא שמע מאומה. גם בעלה-הדירה, ניסים לוי, קרוב-מישפחה של הנאשם, ישן בחדר השני. הוא התעורר והתבקש על-ידי שולמית לעזור לה, אך הוא התעלם ממנה. נגד ניסים לוי הוגש כתב-אישום על אי-מיניעת-עזרה.

בשעה 2.30 אחרי-הצות נשמע ציל-צול בדלת והופיע בדירה ידיד נוסף של בעלה-הבית. לדבריה התובעת, בסיכומיה, היה כאן, כנראה, ניסיון לאונס קבוצתי. אחרי שהראשון סיים, עלה גם ניסים על המיטה שעליה שכבה שולמית. כאשר ראתה אותו נבהלה וחששה פן יימשך הסיוט, ועל כן ביימה התקפת אסטמה. היא שיהקה והשתנקה וגרמה לראגה כלב הגברים.

הם חששו פן תמות בדירה ותסבך אותם. לכן שלחו אותה לחופשי. הורידו אותה לרחוב, נתנו בידה 20 ש"ח והסד-תלקו. לדבריה התובעת היה זה מעשה נבלה, לתת לצעירה הרועדת להישאר לבדה ברחוב, כשכונה שלא הכירה, בשעה 4 בבוקר, כאשר אין כסביבה תחי בורה.

למולה של שולמית אספו אותה כטי רמפ שלוושה צעירים, שראו את מצבה והציעו לה עזרה. הם הביאו אותה עד לדלת דירתה השכורה בהרצלחה, וידאו שהיא בידיים טובות, ויעצו לה לפנות למיטטרה ולהתלונן.

"אשתי עזבה..."

ב בוקר חזרה שולמית לצבא ור מכיוון שסירבה להתלונן במיטטרה, ומצבה היה קשה, נתנו לה יום-חופש. הצעירה מיהרה לחברתה הטובה, וזו שיכנעה אותה ללכת למיטטרה. בדריקה גינקולוגית העלתה כי שר למית אמנם קיימה יחסי-מין סמוך לתי לונה, אבל על גופה לא נמצאו סימני אלימות. הגברים נחקרו, ולבסוף הוחלט להעמיד לדין את עזרא באשמת-אונס, ואת ניסים באשמת אי-מיניעת-האונס. השבוע התקיים מישפטו של עזרא בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, לפי ני השופטים ישראל גלעד, משה טלגם וארמנד לוי. עדותה של המתלוננת נש מעה בדלתיים סגורות, ואחריה ביקשה להביעה להעלות לעדות את ניסים. למרות שניסים אינו נאשם באונס עצי מו, טען עורך-דינו, שימחה זיו, כי אי אפשר לקרוא לו להעיד, מכיוון שהוא נאשם בגלל אותו מיקרה עצמו, על אי מיניעת-האונס. אבל בית-המישפט, בי רוב ריעות, מול דעתו החולקת של הי שופט טלגם, הכריע שהוא כשר לעדות. סיפר ניסים: אחי נשוי עם אחותו של הנאשם. לפעמים אנחנו מבלים ביחד. אני נשוי ויש לי שני ילדים. ביום המיקרה הייתי מסוכסך עם אשתי, והיא עזבה את הבית ועברה לגור אצל הרי ריה.

נפגשתי עם עזרא בפאב, והוא סאל אם אני יכול להשיג לו מכונת, מפני

שקבע עם בחורה בצומת כביש-חיפה, ואין לו רישיון לרכב ולא כסף. הוא סיפר שאת הבחורה הכיר שבוע קודם לכן, כאשר לקח אותה טרמפ.

לוייתי 100 ש"ח מחבר אחד, ונתתי לעזרא, ואחרי-כך לוייתי מכונת מחבר אחד, ונסענו לקחת אותה. הם ישבו מא-חור, היו שם כירות והיה להם מכנה משותף. זאת אומרת, שמעתי אותם מדברים ושמעתי צחוקים. היא רצתה לבלות וגם עזרא. אני הייתי צריך להחזיר את האוטו לחבר, אבל לפני זה קרה לי פנצ'ר, והבחורה אמרה שהיא יודעת לתקן והיא תחליף את הגלגל.

אמרתי לה לעמוד בצד, תיקנו את הרכב והורדתי אותם בכיכר-ארתריס. אני חושב שהייתי סימפאטי להם, כי הם עמדו על זה שאחזור ואצטרף אליי. הם אחרי שאחזרו את האוטו. לקחנו גם את אבי (אכשולם היומי — כן-אחיו של הנאשם).

"עליתי על המיטה..."

כ שחזרתי אליהם הם שתו כבר כמה כביות בירה, וכשרדינו אמר רה הבחורה שהיא אוהבת לעשן. אני לא מעשן גדול, אבל היתה לי חתיכה קטנה שמורה באיזה מקום. מישהו העלה את הרעיון ללכת אלי הביתה, לשמוע מר-סיקה ולהמשיך לשתות. לפני שהגענו הביתה לקחתי את חתיכת-החשיש,

סניגור זיו

הביתי שיש לה התקף של אסטמהו. נסענו במזנית וקנינו בירות וסיגריות ובאנו לדירה בכפר-שלים.

אני גר בבית משותף, בדירה בת שני חדרים. השעה היתה כבר 2 בלילה כשי הגענו.

החשיש היה פחות מחצי אצבע. אני לא צדיק גדול, אבל היא היתה יותר מיקצועית ממני. היא פוררה את החי, שיש, הריחה אותו ואמרה שזה חומר טוב, ואחרי-כך הכינה כמה סיגריות "פייסל" (סיגרית גדולה מעורבת בחי טיש, בסיגנון ירושלמי). אחרי שכולם עישנו היא אמרה שהיא רוצה ללכת הביתה כי היא צריכה לקום בבוקר לצ' בא. עזרא שיכנע אותה שאין מזנית כי שעה כזאת, ושהוא יקום מוקדם בבוקר ויביא אותה בזמן הביתה.

אני הייתי עייף והלכתי לישון בחדר השני. אחרי חצי שעה הצטרף אלי גם אבי.

אחרי שכבר הייתי ישן, פתאום שניי הם הגיעו לחדר והעירו אותי. הבחורה